

[A. M. Hansen.]

dybe Erfaringer. Hvis det ærede Medlem havde erkendt Sandheden i det Ord i Tide, saa havde det været bedre for det ærede Medlem og navnlig for hans Parti.

Det er ikke vanskeligt at gennemskue disse Manøvrer. Her er ikke Gnist eller Gran af Bekymring for, hvordan det skal gaa dem, der muligvis skal bære Byrderne her, nej, her er en Jubel af Skadefryd over den formodede Udsigt til at svække Regeringen.

Det ærede Medlem Hr. Rager pegede ogsaa i sin fornævnte Tale paa det ønskelige i, at Diskontoforhøjelsens Virkninger paa det hjemlige Pengemarked ikke blev mere generende end nødvendigt, særlig ikke, hvor det gjaldt det, han kaldte det mindre Laanemarked, saaledes at Pengeinstitutterne, hvis Rentesaetser for smaa Laan som bekendt ikke fulgte Diskontoen nedefter, nu til Gengæld vil unnlade at forhøje Rentesaetserne paa disse Laan. Det kan jo ikke nægtes, at den effektive Rente paa disse smaa Laan, Veksler og Kassekreditter, har trods den lave Diskonto, vi har haft i disse Aar, ligget helt oppe paa 6—7 pCt. De Udbytter, Bankerne ifølge deres Regnskaber har kunnet give i disse Aar, tyder jo ikke paa, at der nu er nogen Nødvendighed for at forhøje Renten paa disse Laan. Jeg vil gerne i denne Forbindelse sige til Venstre og de Konservative, der nu fremstiller sig som dem, der har den rette Omsorg for Erhvervenes Trivsel: Vis det nu i Gerning! Sæt den Indflydelse, de Herrer har i Ledelsen af vore Pengeinstitutter Landet over, ind paa, at denne desværre nødvendige Diskontoforhøjelse ikke kommer til at give sig Udslag i Forhøjelsen af Rentesaetserne for de smaa Laan, for de smaa erhvervsdrivende, saa at de kan blive fri for denne Byrde; de Rentesaetser, som her maa ydes, er høje nok i Forvejen. Og der er ingen Tvivl om, at Medlemmer af de to Partier, som er Opposition i denne Sal, har ret stor Indflydelse paa disse Pengeinstitutters Ledelse Landet over. Her er et Sted, hvor man kan sætte ind, naar man vil hjælpe Erhvervslivet.

De ærede Partier ved jo, at det er den økonomiske Situation i Landet, der tvinger til denne Diskontoforhøjelse, men de ved ogsaa, at det er ganske urimeligt, fjernet fra enhver fornuftig Tanke at stille det Forslag, som Venstre har stillet om Paastand paa Overgang til Dagsordenen, og som de Konservative har givet deres Tilslutning. Naar man siger, at det er den af Regeringen førte Politik, der er Skyld i Diskontoforhøjelsen, maa jeg saa ikke bede

om saa megen Logik hos den ærede Opposition, at den siger: Hvem var da Skyld i den høje Diskonto i 1920—24 paa de 7 pCt. næsten hele Tiden? Ja, ærede Medlemmer ryster paa Hovedet, men det beviser, at man kan ikke sætte de to Ting i Forbindelse med hinanden, og derfor skal man heller ikke gøre det i Dag. Det har jeg heller ikke gjort, men jeg siger, at hvis Diskontoforhøjelsen nu er Følgen af en daarlig ført økonomisk Politik, saa maa det vel ogsaa have været Tilfældet tidligere, i 1920—24, ellers er der ingen Logik i det. Men dernæst vil jeg sige til de ærede Medlemmer, at de ved jo helt vel . . . (Afbrydelse) . . . Ja, jeg ved godt, at det ærede Medlem, som afbryder mig, har sin Katekismus, og den remser han op af over for alle Forhold her i Livet. Men det hjælper jo ikke, for det er gentaget saa tit, saa Ordene vender tilbage uden Virkning.

Jeg vil gerne sige til Slut, at mit Parti kan selvfølgelig ikke tiltræde hverken den af Partiet Venstre eller den af Det frie Folkeparti stillede Paastand paa Overgang til Dagsorden. Derimod anbefaler jeg at stemme for den af det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch og mig paa vore Partiers Vegne stillede Paastand paa Overgang til Dagsorden. Mit Partis Bestræbelser paa at holde den under de givne Forhold lavest mulige Rente og for en Lettelse af Gældsbyrderne vil blive fortsat. Tiderne kan være vanskelige i Øjeblikket, men giv Tid, saa skal man faa at se, at der skal nok blive fundet Vej frem til at komme de haardt ramte og vanskeligt stillede Erhverv til Hjælp, selv om Diskontoen er forhøjet med 1/2 pCt.

Oluf Pedersen: Fra Retsforbundets Side har vi været, og er stadig, Tilhængere af en Rentesaenkning; men vi har ikke støttet Regeringens og Rigsdagens Rentepolitik, fordi denne har hvilet — som jo ogsaa nu Diskontoforhøjelse viser — paa falske Forestillinger om Rentens Grundlag. Der er givet gyldne Løfter over for Rentebetaleren, som man lovede Rentesaenkning, samtidig med at man har holdt Haanden over de Forhold, der betingede ikke blot en høj Rente, men endogsaa mægtige Rentebyrder til den falske Kapital.

Vi kan i og for sig ikke beklage, at Regeringens Rentepolitik er brudt sammen. Det er ikke for tidligt, at Befolkningen bliver klar over, hvor falsk den har været. Men maa vi saa nu faa reelle Forslag, der sætter ind over for Særrettigheder og Monopoler og den i Ly heraf skabte falske Ka-